

คูใจเรา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๖๗๔. เนาะ

ถาม : ข้อ ๑๖๗๔. เรื่อง "ความเชื่อกับการนั่งสมาธิ"

๑. ผู้ใหญ่รุ่นเก่ากลัวว่านั่งสมาธิแล้วจะเทลิดเป็นบ้า จะแก้ไขทำให้เข้าใจถูกต้องได้อย่างไรเพื่อให้กล้าปฏิบัติธรรม

๒. แก้อากกรกลัวว่านั่งสมาธิแล้วจะสามารถเห็นวิญญาณได้อย่างไร ถ้าเห็นวิญญาณได้จริงแล้วกลัว ควรแก้ไขอย่างไร แล้วพวกที่เห็นผีโดยไม่ได้ปฏิบัติธรรม เป็นไปได้ไหม? มีประโยชน์อะไร?

ตอบ : นี่คำถามกระชั้นนะ เขียนมาแค่นี้ ทีนี้เขาเขียนมาแค่นี้นะ เพียงแต่ข้อที่ ๑ เห็นไหม

ถาม : ๑. ผู้ใหญ่รุ่นเก่ากลัวว่านั่งสมาธิแล้วจะเทลิดเป็นบ้า จะแก้ไขให้เข้าใจถูกต้องได้อย่างไรเพื่อให้กล้าปฏิบัติธรรม

ตอบ : นี่โดยสามัญสำนึก โดยธรรมชาติ โดยธรรมชาติ โดยทั่วๆ ไป โดยสามัญสำนึกของคน คนเกิดมาแล้วอยากเป็นคนดี ยิ่งเราเป็นชาวพุทธ พอมาศึกษาพุทธศาสนาแล้วเราอยากจะพ้นจากทุกข์เลยละ ทุกคนอยากพ้นจากทุกข์ทั้งนั้นแหละ ทุกคนมีเป้าหมายอยากพ้นจากทุกข์ นี่พอพ้นจากทุกข์ปั๊บ นี่คือเวลาเราศึกษาไง แต่เราอยู่ในสังคมมันเป็นประเพณีวัฒนธรรม ถ้าประเพณีวัฒนธรรม คนรุ่นเก่าๆ เขาเห็นว่าคนที่ประพฤติปฏิบัติไป ใ้บางคนเสียสติไป บางคนอะไรไป มันก็เลยเป็นการฝังใจว่าการประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะเทลิดเปิดเปิงแล้วเป็นบ้า

ที่นี้คำว่าเป็นบ้าๆ ที่เขาปฏิบัติแล้วที่เขาเป็นไปเป็นบ้ากันเขาทำอย่างไร? แล้วเขาทำอย่างไรหนึ่งนะ สองในสังคมวัฒนธรรมของเรา ที่เราเห็นเขาปฏิบัติกันอยู่นี้เราคิดว่านั่นเป็นการปฏิบัติหรือ? เราคิดว่านั่นเป็นการปฏิบัติใหม่? อย่างเช่นเราเชื่อมั่นกัน แล้วเราไปวัดไปวากัน เวลาไปวัดไปวาเขาก็มีกิจกรรม เขามีกิจกรรมนะ คุณิเขาทำของขลัง เขาทำนะเวลาเขาสวดภาณยักษ์ อู้อู มีคนแสดงออก เคลื่อนไหวเป็นสัตว์เป็นอะไรไป เราก้ไปตื่นตื่นว่านั่นเป็นหรือ? อย่างนั้นเป็นการปฏิบัติธรรมหรือ?

เวลาเขาทำคุณไสยกัน เกจิอาจารย์เขาทำเครื่องรางของขลังกัน เครื่องรางของขลังนั่นเป็นที่พึ่งหรือ? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยบอกไว้ที่ไหนว่านั่นเป็นที่พึ่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้บอกเลยว่าสิ่งใดที่เป็นวัตถุมงคล เป็นต่างๆ เป็นที่พึ่ง พระพุทธเจ้าไม่เคยบอกเลย ในพระไตรปิฎกไม่เคยบอก พระพุทธเจ้าก็บอกว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหม รัตนตรัย ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เราเป็นพุทธมามกะเราต้องถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นพุทธคุณ เห็นปัญญาคุณ เห็นเมตตาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม สัจธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สงฆ์ตั้งแต่พระอัญญาโกณฑัญญะขึ้นไป สงฆ์องค์แรกของโลก ไอ้อ่างพวกเรานี้สมมุติสงฆ์ โยมงๆ พระกึ่งๆ อ้าว โยมยังงๆ พระก็ยงๆ พระก็ไม่กล้าปฏิบัติ พระก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน พระก็กลัวบ้าเหมือนกัน พระก็กลัวหลดเหมือนกัน อ้าว แล้วพระกลัวหลดแล้วมันจะแก้อย่างไรล่ะ? เพราะเราอยู่ในสังคมอย่างนี้กันใจ เพราะเราอยู่ในสังคมอย่างนี้ แล้วตัวอย่าง แบบอย่างของเรามันเป็นแบบนี้ เพราะตัวอย่าง แบบอย่าง เป็นแบบนี้ แล้วสิ่งที่เห็นนั้นเป็นตัวอย่าง เป็นแบบอย่าง

เราเอาสิ่งที่เห็น สิ่งที่รู้ ที่เห็นมันจริงหรือเปล่านั้น? ที่เห็นๆ อยู่มันจริงไหม? ที่เรารู้ๆ กันอยู่นี้ ที่เราเห็นๆ กันอยู่นี้มันจริงหรือเปล่านั้น? มันไม่จริง ถ้ามันไม่จริงมันก็ยิ่งทำให้โลเลกันไปหมดเลย ไอ้คนที่ทำอยู่เขาก็ยังไม่แน่ใจนะที่เขาทำ เอ๊ะ รุ่นนี้ออกมาแล้วเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อ เอ๊ะ รุ่นนี้จะดังหรือไม่ดัง อ้าว ก็ว่ากันไป แล้วปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติถ้ามีปัญหาละ บางทีสำนักเวลาปฏิบัติไปแล้วถ้าเกิดปัญหาขึ้นมาคือว่าเสียสติไป อะไรไปเขาบอกว่ามันเป็นเช่นนี้เอง มันมีอยู่ ๕ เปอร์เซนต์ที่ต้องเป็นเช่นนี้

ไอ้โฮ เราฟังเขาพูดเรางเลยนะ มันเป็นเช่นนี้เอง คือเขาโยนให้กรรมไ้ เขาบอกนี่เขาเขียนเลยว่าเป็นบัญญัติของเขาเลยว่าคนปฏิบัติจะมีอยู่ ๕ เปอร์เซนต์ที่จะหลุด จะเสียดิถีไป แล้วถ้าใครปฏิบัติแล้วหลุดหรือเสียดิถีไป เขาบอกว่ามันอยู่ใน ๕ เปอร์เซนต์นั้น ถ้ามันอยู่ใน ๕ เปอร์เซนต์นั้น คำพูดนี้เขาพูดมาเพื่อให้เอาตัวรอด แต่เราฟังแล้วมันเศร้าใจใจ มันเศร้าใจว่านี่หรือคือครูบาอาจารย์ของคน ครูบาอาจารย์มันก็เหมือนหมอ หมอนี้เขาไว้แก้คนเจ็บไข้ได้ป่วย คนเจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอก็หวังจะหายจากโรค จากภัย คนที่ประพฤติปฏิบัติก็หวังมีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเขา แล้วเขามีปัญหาขึ้นมาทำไมไม่แก้ไขเขา ก็บอกว่ามันอยู่ใน ๕ เปอร์เซนต์นั้น แล้ว ๕ เปอร์เซนต์นั้นมันเป็นอย่างไรล่ะ?

นี่เวลาเขาพูดนะ เราเห็นอยู่นั้นมันเป็นการปฏิบัติจริงหรือ? มันไม่เป็นการปฏิบัติจริง นี่ไม่เป็นการปฏิบัติจริง คนรุ่นเก่าเขาถึงบอกว่านั่งสมาธิไปแล้วมันจะเป็นบ้า เวลามันจะเป็นบ้ามันอยู่ที่จิตนิสัยนะ ใจของคน เวลาใจของคนมันมีสูง มีต่ำ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงบัว ๔ เหล่า นี่นักปฏิบัติ มนุษย์เราแบ่งเป็น ๔ จำพวก จำพวกหนึ่งไม่เชื่ออะไรเลย จำพวกหนึ่งเกิดมาเป็นอาหารของสัตว์ อาหารของเต่า อีกพวกหนึ่งปริ่มน้ำ อีกพวกหนึ่งพ้นจากน้ำ อีกพวกหนึ่งชูช่อขึ้นไปเลย อีกพวกหนึ่งๆ อยู่ที่ไหนล่ะ? อีกพวกหนึ่งๆ หมายความว่าอำนาจวาสนาบารมี จิตนิสัยของคนที่มีมันสร้างมาอย่างนั้น

ฉะนั้น ถ้าจิตของคนสร้างมาอย่างนั้นนะ ถึงเวลามันสะกิดเลย ถึงเวลา เห็นไหม ธรรมะบันดาลให้เป็นอย่างนั้นๆ ให้มันคิดออกแสวงหา ให้มันคิดอยากออกบวช ให้มันคิดว่าจะต้องไป จะต้องไป จะต้องเป็นอย่างนั้นเลย ถ้าบารมีมันเต็มมันมีเหตุ มีปัจจัย มันทำให้เราจะเป็นไปทางนั้นเลย นี่ถ้าคนมีบารมีนะ แต่ถ้าคนไม่มีบารมีพ่อแม่ใส่ให้ไปบวชนะ มึงอย่าอยู่บ้านเลย ถ้าปากจิบหายเลย ยุ่งมากไปบวชซะ มันไม่ไปหรอก พ่อแม่ทิ้งผลัด ทิ้งใส มึงไปบวชซะจะได้พ้นภาระกุเสียที มันไม่ไปหรอก ไอ้ที่พ่อแม่หวงนักหวงหนา อยากไปมากแต่พ่อแม่ไม่ให้ไป นี่มันผลของวิญญูะไ้

นี่พูดถึงว่าใจของคน ถ้ามันเป็นเรื่องใจของคน ระดับความเชื่อของคน ถ้าใจของคน ความเชื่อของคน สิ่งที่ว่าความคิดมันถึงควบคุมกันไม่ได้ ความคิดของคนควบคุม

ไม่ได้ ถ้าความคิดของคนควบคุมไม่ได้แล้ว สิ่งที่ว่าความเชื่อของเขาใจ ความเชื่อของเขา ถ้ามั่นต่ำกว่า จิตใจสูงกว่าจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่าขึ้นมา

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นความเชื่อ แล้วสังกมมันก็เป็นแบบนี้ สังกมที่เราพูดอยู่นี้ ที่เราพูดตั้งแต่เริ่มต้นว่าเขาปฏิบัติกันอยู่นั้น ที่เขาทำกันอยู่นั้นมันเป็นการปฏิบัติจริงหรือ แล้วถ้ามั่นไม่จริงขึ้นมามันเป็นอย่างนั้นมันเป็นขึ้นมาทำไม มันเป็นอย่างนั้นแล้วเราไปเห็นเราจะแก้ไขอย่างไร แล้วจิตใจของคนล่ะ? แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์เรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านสอนเลย พุทโธ พุทโธ ทำความสงบของใจเข้ามา

ถ้าใจมันสงบ ร่างกายนี้มันก็สงบระงับอยู่แล้ว มันจะแสดงกิริยาอะไร เรานั่งภาวนากันนี้สัปหงกโงกวงมันก็แสดงออกทางร่างกาย เห็นไหม ร่างกายนี้สัปหงกโงกวงไปหมดเลยเพราะอะไรล่ะ? เพราะมันขาดสติ จิตมันไม่ตั้งมั่น จิตมันคลอนแคลน มันก็เข้าไปของมันอยู่แล้ว แต่ถ้าเราพุทโธ พุทโธ จิตตั้งมั่น จิตมันตั้งมั่น ร่างกายนี้ตรงแนวเลย จิตมันสงบ มันมีความสุข มีความปลอดโปร่ง ถ้ามีความสุข มีความปลอดโปร่ง เห็นไหม นี่สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เราแค่เจอออฟฟิศ เราแค่เจอสนามแข่งขัน เราแค่เจอสนามที่จะลงไปฝึกซ้อม เรายังทำอะไรไม่ได้เลย แต่นี้พวกเราหากันไม่เจอ

เกิดมาเป็นคน นี่เกิดมาเป็นคนเป็นคนที่ไหน? วันเกิดใครเป็นคนบอก พ่อแม่บอก แล้วคนอยู่ที่ไหน? อยู่ที่กรมทะเบียน แล้วคนมันอยู่ที่ไหนล่ะ? ซีม่าลี อ้าว เราชื่อนาย ก. เขาบอกว่าชื่อนาย ก.มันไม่ดี อ้าว เราไปเปลี่ยนเลยเราชื่อเป็นนาย ข. จากนาย ก. เป็นนาย ข. ไปแล้ว คนๆ นั้นเปลี่ยนชื่อไปแล้ว นี่แล้วคนมันอยู่ที่ไหนล่ะ? พุทโธ พุทโธ พุทโธจิตสงบเข้ามา นั่นล่ะปฏิสนธิจิต นั่นล่ะเรา เราคือจิตมันสงบที่มันสงบระงับ

นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนอย่างนี้ ท่านสอนถึงว่าสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เพราะมีฐานที่ตั้งแห่งการงาน การงานถึงจะเกิดขึ้น ถ้าไม่มีฐานที่ตั้งแห่งการงาน การงานมันเกิดขึ้นเป็นการงานของใคร งานของใคร กิจงานของมารใด งานของคนอื่น งานของคนอื่นเราจะเอามาเป็นประโยชน์ของเราได้ไหม? นี่ความคิดมันเกิดจากจิต แล้วความคิดมันเกิดจากจิต ความคิดมันมีพญามาร มันมีมาร มีอวิชา มันก็เที่ยวออกไปกว้านทุกอย่างมาเป็นของตัวเอง นี่มันไปกว้านมาหมดแหละ ถ้าเราพุทโธ พุทโธเราทั้งหมด ทั้งความคิด ทั้งทุกอย่างเข้ามาสงบระงับ มันทั้งความคิด

การปฏิบัติมันภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา เกิดจากการที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบอกว่าทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบแล้วมันเกิดสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน มีผู้เป็นเจ้าของ มีผู้บริหาร มีผู้จัดการ มีการกระทำ ผู้ๆ นั้นคือปฏิสนธิจิต ผู้นั้นคือจิตดวงนั้น จิตที่เวียนว่ายตายเกิดดวงนั้นเขาเป็นคนจัดการในใจของเขาดวงนั้น เขาถึงปัจจัยตั้ง เขาถึงถอดถอนกิเลสในใจของเขาอย่างนั้น

ฉะนั้น เวลาจิตมันสงบแล้วถึงออกฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาอย่างนี้คือวิปัสสนา ที่ว่าวิปัสสนา วิปัสสนาคือปัญญาการรู้แจ้ง ปัญญาวิปัสสนาคือปัญญาการรู้แจ้งในอวิชชา คือความไม่รู้ในใจของเรา ปัญญาในการรู้แจ้ง ถ้ารู้แจ้งแล้วจะถามใคร รู้แจ้งแล้วมันแจ้ง มันแจ่มแจ้งในหัวใจ แล้วแก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ อย่างได้ นี้พูดถึงว่าเวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติ นี่มันเป็นเรื่อง เราจะบอกว่า เขาถามว่า

ถาม : ผู้ใหญ่รุ่นเก่ากลัวการนั่งสมาธิ เพราะคิดว่าจะเตลิดเปิดเปิง จะแก้ไขทำให้เขาเข้าใจถูกได้อย่างไรเพื่อให้เขากลับปฏิบัติ

ตอบ : นี้พูดถึงคงจะเป็นญาติผู้ใหญ่ ที่นี้มันก็มาวัดกันที่ใจ เห็นไหม ใจคน ใจคนมีสูง มีต่ำ ใจคนมันเป็นวาระนะ เป็นวาระเวลาใจของคน ใจของคนเดี๋ยวสูง เดี่ยวต่ำ เดี่ยวคิดดี เดี่ยวคิดร้าย ถ้ามีอำนาจวาสนาเขาคิดได้ แต่ใจลึกๆ ทุกคนอยากจะมีที่พึ่ง เวลาถ้าเป็นญาติผู้ใหญ่ เป็นญาติผู้ใหญ่ของเราก็คงอยากจะมีที่พึ่ง อยากจะอบอุ่น อยากจะมีลูกมีหลานล้อมหน้าล้อมหลัง แต่เวลาจะตายก็ตายคนเดียว เวลาจะตายเขาก็ว่าแห้วทั้งนั้นแหละ

เวลาไปหาคนแก่ณะ เด็กๆ มันไม่ยอมไปหาคนแก่ คนแก่ชอบพูดเรื่องเก่าๆ วัยรุ่นมันชอบพูดเรื่องวัยรุ่น ยิ่งไปหาคนแก่ตอนนี้พูดกันไม่รู้เรื่องเลยละ แล้วคนแก่ก็ว่าแห้ว คนแก่ก็อยากให้คนล้อมหน้าล้อมหลัง ที่นี้วัยรุ่นก็อยากจะทำให้เขาปฏิบัติ ให้เขาปฏิบัติจริงๆ จิตได้สำนึกทุกคนอยากมีที่พึ่ง แต่ แต่ด้วยความหยาบ ความละเอียดของใจของกิเลสใครมีมาก มีน้อย ถ้ามีมาก มีมากจริงๆ จิตได้สำนึกมันอยากได้ อยากเป็นนั่นแหละ แต่กลัว พอกลัวขึ้นไปก็จะพูดอย่างนี้ ประเพณีเขาห้ามปฏิบัตินะ ปฏิบัติแล้วจะเป็นบ้านะ

คนปฏิบัติ ถ้าจิตปกติ จิตเป็นสามัญสำนึก จิตปกติที่ไม่มีปัญหา ปฏิบัติไม่มีเป็นบ้าหรือ แต่คนที่จะมีปัญหาคือจิตไม่เป็นปกติ จิตของเรามันเป็นจิตเภท จิตเภทหมายถึงว่าป่วยทางจิตว่าอย่างนั้นเถอะ มีความเจ็บไข้ได้ป่วยทางจิตเล็กๆ น้อยๆ แล้วพอไปปฏิบัติมันจะถลาลไปเรื่อยๆ ถลาลไปเรื่อยๆ เพราะอะไร? เพราะเวลาจิตมันจะเกิดจินตนาการ มันจะเกิดการสร้างภาพ แล้วพอสร้างภาพ จิตมันไม่ปกติอยู่แล้วมันจะสร้างภาพต่อเนื่องกันไป

ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ท่านรู้ว่าจิตมันไม่ปกติอย่าเพิ่งให้ภาวนา ให้พยายามฝึกฝนให้มันกลับมาเป็นปกติก่อน ถ้าเป็นปกติแล้วเวลาจิตสงบมันก็จะสงบตามธรรมดา แล้วถ้ามันไปรู้ไปเห็น มีสติมันก็แก้ไขของมันได้ แต่ถ้าจิตของเรามันเข้าข้างตัวเองอยู่แล้วใช้ไหมเพราะมันไม่ปกติ พอไม่ปกติ ภาวนาไปไปรู้ ไปเห็นอะไรก็มีความเชื่อ มีความเชื่อถลาลตัวเองไปเรื่อยมันก็จะลลิกไปเรื่อย ลลิกไปเรื่อยเดี๋ยวก็ขาดไปเลย ฉะนั้น ถ้ามีปัญหาแล้วต้องหยุด หยุดแล้วกลับมา กลับมาเพื่อความปกติใจ

ฉะนั้น เขาบอกว่าจะแก้ไขอย่างไรเพื่อให้เขาเข้าใจถูกต้องว่าปฏิบัติแล้วมันดี ให้เขากลับปฏิบัติธรรมจริงๆ เขาก็กล้า เขาก็ทำได้ แต่ที่เขาไม่ทำเพราะเขานั่งแล้วเขาเจ็บเขาปวดของเขา เขาก็อ้อเล่้ไปเรื่อย ใจคน เห็นใหม่ เวลาใจคน ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามนุษย์นี้เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พุคอย่างหนึ่ง แล้วทำอีกอย่างหนึ่ง มันไม่กล้าพูด คิดอย่างหนึ่ง ความคิดของเรานี้เรื่องหนึ่ง แต่เวลาพูดออกมาก็มรรยาทสังคมพูดเพราะๆ เวลาทำทำไม่ได้อย่างที่ว่า

มันเป็นสัตว์ประหลาดใจ คิดอย่างหนึ่ง พุคอย่างหนึ่ง แล้วก็ทำอีกอย่างหนึ่ง ไม่รู้ว่าไอ้ทั้งพูด ทั้งคิด ทั้งทำมันเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า มันเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า นี่มนุษย์ถึงเป็นสัตว์ประหลาด นี่พระพุทธเจ้าพูดอย่างนี้จริงๆ นะ อยู่ในธรรมะใด มนุษย์คิดอย่างหนึ่ง พุคอย่างหนึ่ง นี่สัตว์ประหลาดนี้เราพูดเอง มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง พุคอย่างหนึ่ง แล้วทำอีกอย่างหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน จิตใต้สำนึกทุกคนก็อยากได้ อยากดีทั้งนั้นแหละ แต่มันเป็นว่าสิ่งที่จะทำมันเป็นเรื่องที่ใหญ่โตมากจนที่เราทำไม่ไหวมันก็เลยอ้าง อ้างว่าเดี๋ยวจะเป็นบ้านะเดี๋ยวจะเป็นนู่นนั่น เดี๋ยวจะเป็นนี่ แล้วครูบาอาจารย์ที่ท่านการันตีว่าท่านจะแก้ไข ท่านนั่งเฝ้าเลยเอาธรรมมาตี ก็ไม่กล้า มันไม่ลงใจใจ นี่พูดถึงว่าใจของคน มันเป็นเรื่องใจของ

คนนะ ถ้าใจของคนแล้ว ถ้ามันเป็นญาติผู้ใหญ่ หรือมันเป็นคนของเราเราก็ชักนำ น้อมนำ จะได้มากได้น้อยมันอยู่ที่ใจของเขา มันเป็นกรรมของสัตว์

เวลาหลวงตาท่านพูด เห็นไหม มันเป็นกรรมของสัตว์ เราก็ปรารถนาดีกันทุกๆ คนแหละ แต่บางคนก็คิดดีกับท่าน บางคนก็คิดอ้างว่าท่านอวดอ้าง ท่านก็ปรารถนาดีกับคนนี่แหละ แต่ใจของคนมีสูง มีต่ำ ใจของคนยอมรับ ไม่ยอมรับ มันเรื่องใจของคน ฉะนั้น เรื่องธรรมะอีกเรื่องหนึ่ง ไอ้ที่ว่าปฏิบัติธรรมแล้วจะเป็นบ้านี้ไม่ ไม่หอรอก ทำดีจะเป็นบ้าได้อย่างไร คนจะทำคุณงามความดี นี่ทำคุณงามความดีต้องได้ดีสิ มันจะเสียหายที่ไหน นี่ข้อที่ ๑

ถาม : ๒. แก้อาการกลัวว่านั่งสมาธิแล้วจะสามารถเห็นวิญญูณได้อย่างไร ถ้าเห็นวิญญูณได้จริงแล้วกลัว ควรแก้ไขอย่างไร แล้วพวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม มันเป็นไปได้ไหม

ตอบ : นี่ที่ว่านั่งสมาธิแล้วสามารถเห็นวิญญูณ คำว่าสามารถเห็นวิญญูณนี้ ใครเป็นคนเห็น แล้วใครเป็นคนการันตีว่าเขาเห็นจริง ใครเป็นคนบอกว่าเห็น แต่ถ้าสมมุติว่าเรานั่งสมาธิไป เราทำความสงบของใจเข้าไป แล้วใจถ้าเราเห็น ถ้าเราเห็น ถ้าเราเห็น เห็น เห็นไหม ครูบาอาจารย์ที่กำกับนั่งทุกคืนเลย ถ้าเราเห็นสิ่งใดแล้วย้อนถามจิตตัวเองเลย ที่เห็นนั่นคืออะไร? ดับพับ นี่ถ้าจิตของคนมีอำนาจวาสนานะ ดูตัวอย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเวลาท่านเข้าสมาธิปั๊บ เทวดา อินทร์ พรหมจะมาฟังเทศน์เลย เป็นจิตวิญญูณ หรือเปล่า

หลวงปู่มั่นท่านพูดเอง เวลาท่านอยู่ที่เชียงใหม่ท่านจะไม่มีเวลาพักเลย ๔ ทุ่ม มาแล้ว มาเป็นชั้นๆ เลย เทวดาทั้งนั้น ถ้าถึงเวลาพรหม ๔ หน้านี้มาเลย มาถึงมาฟังเทศน์ หลวงปู่มั่น อันนั้นคืออะไร? เราจะบอกว่าการเห็นจิตวิญญูณ ผู้ที่มีคุณธรรมท่านเห็นจริงของท่าน นั่นท่านเป็นประโยชน์ของท่าน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัตถา เทวะมะนุสสานัง ท่านสอนตั้งแต่มนุษย์ขึ้นไป สอนหมดเลย สอนเทวดา สอนอินทร์ สอนพรหม เวลาท่านเทศน์ธรรมจักๆ เห็นไหม ดูเทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป นี่จักรมันเคลื่อนแล้ว ธรรมะมีแล้ว คนป่วยมียาแล้ว ธรรมโอสถมาแล้ว พร้อม นี่เขาดีใจ

ฉะนั้น เวลานั้นสมาธิไปแล้วสามารถเห็นวิญญูณได้อย่างไร คำว่าเห็นวิญญูณ มันเห็นโดยนิมิต เห็นโดยกิเลสหลอกก็เยอะ เห็นไหม เวลาเห็นนิมิตเห็นจริงไหม? เห็นจริงๆ นี่แหละ เราเห็นจริงๆ นี่แหละ แต่ความเห็นนั้นจริงไหม? ไม่จริงเลย เพราะอะไร? เพราะมันเป็นอุปาทานของเรา เออ เราอ่านตำรับตำรามามากกว่าจิตสงบแล้วจะรู้ จะเห็น พอเราสงบไปแล้วมันก็สร้างภาพ มันก็เห็น มันเห็นโดยอุปาทานของเรา นี่ไอ้ที่เห็นโดยอุปาทานก็เยอะ

ถ้าเห็นโดยอุปาทานก็ถามสิ พอเรานั่งไปอุปาทานเห็นวิญญูณ เรามีสติพร้อมเลยนะ ถามเลย หงบ อันนั้นวิญญูณจริงหรือเปล่า? ถามเลยถามมัน หงบ ที่เห็นนั้นวิญญูณจริงหรือ? มันหยุดเลย แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นนะสิ พอนั่งไปแล้ว พอมีอุปาทานขึ้น โอ้อโฮ เห็นวิญญูณ อู้ฮู เราเก่งเนาะ เฮ้ย วิญญูณต้องมาติดต่อกับเรานะ เอ๊ะ วิญญูณนั้นคงจะอดีตชาติ เราต้องสร้างบารมีมาด้วยกัน อู๋ย เขามาอนุโมทนาเรานะ โอ้อโฮ

เห็นโดยอุปาทานก็เยอะ แต่เห็นโดยความจริงล่ะ? ความจริงมันมี ของจริงมันมี ใจของจริงมันมีมันก็ต้องมีผู้ที่มีสติปัญญา มีอำนาจาสนาบารมีจริง ถ้ามีอะไรจริงนะเขามาขอส่วนบุญต่างๆ เขาทำของเขาได้ แต่ของเรา พวกเรานี้ใครรักตัวเองไหม? ทุกคนรักตัวเองหมดใช่ไหม ถ้าทุกคนรักตัวเองหมด ทุกคนที่มาปฏิบัติอยากได้อะไร? อยากได้มรรคได้ผลใช่ไหม การเห็นจิตวิญญูณมันเป็นมรรคไหม? มันไม่เป็นมรรคเลย ถ้าเป็นมรรคเป็นอะไร? สมาธิชอบ ปัญญาชอบ ความเพียรชอบ ระลึกชอบ สติชอบ งานชอบ

เราปฏิบัติธรรมเราก็ต้องพยายามค้นหาธรรมจักร ค้นหามรรค ผลของเรา ถ้าเราปฏิบัติเราอยากหามรรค ผลของเรา เราไม่อยากหาวิญญูณใคร ไม่ต้องการ ไม่อยากเห็นวิญญูณใครเลย เราอยากได้มรรค ได้ผล ในการปฏิบัติของเรา หลักของมัน เราปฏิบัตินี้เราปฏิบัติเพื่อมรรค เพื่อผล เราไม่ได้ปฏิบัติเพื่อไปเห็นวิญญูณของใคร เราไม่ได้ปฏิบัติไปช่วยเหลือใคร ในพรหมจรรย์ไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อสิ่งใด แต่ถ้ามันเป็นจิตนิสัย เวลาจิตสงบแล้วไปรู้ ไปเห็นตามความเป็นจริงก็วางไว้

วิญญูณก็วางไว้ก่อน วิญญูณพักไว้ก่อนนะ ขอฉันปฏิบัติก่อน ถ้าปฏิบัติได้มรรค ได้ผลแล้วจะกลับมาเกื้อกูลนะ ถ้าคนมีสติปัญญานะ ถ้ารู้เห็นก็วางไว้ วางไว้ก่อนแล้วเราพยายามสร้างมรรค สร้างผลของเรา ถ้าสร้างมรรค สร้างผลของเรา เดี่ยวจะมาฝากเนาะ เดี่ยวจะมาบุญมาฝาก แต่นี่ไม่อย่างนั้น พอเห็นจิตวิญญูณ โอ้ย ฉันเก่ง ฉันแน่ ฉันมี

ความรู้จริง ฉันมีความรู้พิเศษ หลงแล้ว นั่นละกิเลสพาไปแล้ว นี่บอกว่ฉันสมาธิแล้ว สามารถเห็นวิญญาณได้อย่างไร

ได้เพราะว่าจิตนิสัยของเขา จิตนิสัยของเขา เขาสร้างของเขามา แล้วเขานั่งสมาธิไปแล้วจิตเขาสงบลงได้ เขาเห็นของเขาได้ เห็นแล้วก็คือเห็น เห็นจิตวิญญาณก็เหมือนเรามองเห็นหน้ากันนี้แหละ เรามองเห็นกันแล้วได้อะไร? เรามองเห็นด้วยกันก็ อ้อ มาที่นี้เรามีคนรู้จัก เห็นจิตวิญญาณก็วิญญาณของเขา แล้วไปเห็นวิญญาณของเราไหม? นี่เวลาไปเห็นคนอื่นเห็นได้อย่างไร เห็นได้ แต่เห็นได้จริงก็มี เห็นได้โดยอุปาทานก็มี เห็นโดยนิमित เห็นโดยเพื่อเจ้อก็ยะ

ถาม : ถ้าเห็นวิญญาณจริงแล้วควรแก้ไขอย่างไร? ถ้าเห็นวิญญาณได้จริงควรแก้ไขอย่างไร?

ตอบ : ถ้าเห็นวิญญาณได้จริง เห็นใหม่ การปฏิบัติมันเป็น ๒ ประเด็น นี้มีคนเข้าใจผิดเยอะมากบอกว่ฉันสมาธิแล้วไม่ยอมเห็นกายเพราะกลัวเห็นจิตวิญญาณ ไม่ยอมเห็นกาย การเห็นกายไม่ใช่เห็นจิตวิญญาณ การเห็นจิตวิญญาณคือเห็นบุคคลอื่น เห็นร่างอื่น เห็นวิญญาณดวงอื่นนั่นคือเราเห็นจิตวิญญาณ แต่ถ้าจิตเราสงบแล้วเราเห็นกาย เห็นเป็นรูปร่างกายขึ้นมาเขาเรียกว่าเห็นกายไม่ใช่จิตวิญญาณ มันไม่มีชีวิต มันเป็นภาพนิमित เป็นภาพนิमित การเห็นกายคือการเห็นร่างกายของเรา

การเห็นร่างกายของเรา เห็นใหม่ คุณใช้เวลาจนจิตสงบเข้าไปแล้ว จิตนี้ออกไปยืนอยู่ข้างนอก แล้วมองกลับมาเห็นตัวเราเอง แต่เวลาจิตเราสงบแล้ว จิตเราสงบแล้วเราจำฟังก์ชันเห็นกาย เห็นกายคือเห็นสติปัญญา ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เพราะจิตมันสงบ หลวงปู่มั่นสอนให้ทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบแล้วสมถกรรมฐาน นี่จิตวิญญาณของเราสงบระดับเข้ามาสู่จิตจิต เข้ามาสู่จิตเดิมแท้ จิตวิญญาณคือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ คือขั้น ๕ ขั้น ๕ มันเป็นการมณั้ความรู้สึกที่มันสว่ยกัน มันกระทบกันอยู่โดยพลังงานคือตัวจิต

พลังงานตัวจิตนี้ธาตุรู้ ตัวจิตพลังงานมันกระทบกันอยู่กับวิญญาณขั้น ๕ วิญญาณขั้น ๕ มันก็เป็นอารมณ์ มันก็หมุนเวียนของมันไป ก็เป็นความรู้สึกนึกคิดกันอยู่อย่างนี้ เรากำหนดพุทโธ พุทโธ พอจิตมันสงบมันถึง มันปล่อยขั้น ๕ มันปล่อยขั้น ๕

ปล่อยวิญญาณ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ วิญญาณคือวิญญาณอายตนะ วิญญาณคือวิญญาณในอารมณ์ วิญญาณในความคิด ความรู้สึกนึกคิดมันก็มีวิญญาณรับรู้กระบวนการหนึ่ง ความคิดหนึ่งมันถึงจะเป็นอารมณ์ความรู้สึกหนึ่ง เวลาจิตสงบแล้วมันปล่อยเข้ามาเห็นใหม่ ปล่อยเข้ามาเป็นสมถกรรมฐานคือสัมมาสมาธิ พอสัมมาสมาธิจิตมันสงบแล้ว นี่รำพึงไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง

เห็นกายๆ เห็นกายไม่ใช่เห็นวิญญาณ นี่คนเข้าใจผิดใจ คนเข้าใจผิดว่าจะปฏิบัติ นะ หนูปฏิบัติแล้วหนูไม่อยากเห็นกายเพราะหนูกลัววิญญาณ คือคิดว่าเห็นกายคือผี คือหนูปฏิบัติแล้วไม่อยากเห็นผี หนูปฏิบัติแล้วอยากเห็นมรรค เห็นผล แต่ร่างกายเรานี้มันอยู่จิตสงบแล้วมันเป็นกระบวนการอย่างนั้น ถ้าจิตมันสงบแล้วมันวัดได้ง่ายๆ เลย ถ้าจิตสงบเห็นกายนะมันตั้งกายได้ รำพึงให้ขยายได้ ขยายให้ใหญ่ขึ้นเขาเรียกว่าอุคคหนิมิต เวลาขยายขึ้นเขาเรียกว่าวิภาละ คือการแยกส่วน ขยายส่วน การแยกส่วน ขยายส่วนทางการแพทย์วิเคราะห์โรค เพาะเชื้อ

นี่เห็นกายแล้วเพาะเชื้อ ขยายส่วน แยกส่วน กายนี้มันคืออะไร? เราไปทำแล้วทำไมต้องไปยึดถือมัน ทำไมเรามีความเห็นผิดในกายนี้ กายนี้เป็นเราหรือไม่เป็นเรา นี่มันเพาะเชื้อ เพาะเชื้อ ไม่ใช่วิญญาณ มันเห็นกาย แต่คนไม่รู้ คนไม่เคยเห็น คนไม่มีความเข้าใจ ก็คิดว่าเห็นกายคือเห็นวิญญาณไง ฉะนั้น ถ้าเห็นวิญญาณ ถ้าเห็นวิญญาณได้จริงเราจะแก้ไขได้อย่างไร? เห็นวิญญาณได้จริงวิญญาณอะไร? ถ้าเห็นนะ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม จิตเป็นวิญญาณใหม่?

คำว่าวิญญาณ กรณีนี้เขาเขียนว่าวิญญาณ อาจจะว่าเดี๋ยวตอบเสร็จแล้ว ๒ วันคงเขียนมาใหม่ หลวงพ่อผมเขียนผิด เพราะว่าเห็นกายมั่ง ถ้าเห็นวิญญาณได้จริงจะแก้ไขอย่างไร เห็นวิญญาณได้จริง ถ้าเห็นวิญญาณได้จริงก็จบ เห็นวิญญาณจริงก็วางไว้ ถ้าเห็นจิตวิญญาณนะ เห็นจิตวิญญาณคือเห็นวิญญาณผู้อื่น เห็นจิตวิญญาณคือเห็นการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่เห็นกายของเราคือเห็นอริยสัจ เห็นกายของเราคือเห็นอริยสัจ

นี่สติปัฏฐาน ๔ เห็นใหม่ ที่เขาบอกว่าเขาทำปฏิบัติแนวทางสติปัฏฐาน ๔ เรียบอกนั่นของปลอมหมดเลย นั่นคือสัญญาอารมณ์ นั่นคือโลกียปัญญา นั่นคืออุปาทาน แต่ถ้าเรากำหนดพุทโธ พุทโธจนจิตสงบ จิตสงบ ถ้าจิตไม่สงบไม่ใช่สติปัฏฐาน ๔ ถ้าจิตสงบ

เพราะจิตเป็นผู้รู้ ผู้เห็น อาสวะเวทิจิตตานิ วิมุจจิงสูติ จิตเป็นผู้รู้ ผู้เห็น จิตเป็นผู้กระทำ จิตเป็นผู้ทำลายจิต อาสวะสิ้นไป จิตตานิ วิมุจจิงสูติ จิตนี้ทำลายจิต ตัวจิตนี้เป็นนิพพาน

ฉะนั้น ถ้าเห็นวิญญูณได้จริงควรแก้ไขอย่างไร? ถ้าเห็นวิญญูณได้จริง ถ้าเป็นวิญญูณนะไม่เกี่ยววางไว้ แต่ถ้าเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ถ้าจิตสงบแล้วมันจะเห็นจริงของมัน เห็นจริง เห็นจริงรู้ได้อย่างไร? เห็นจริงรู้ได้ว่าเวลาอย่างที่ว่าเห็นกายเราแยกส่วน ขยายส่วนได้ ถ้าเห็นกายด้วยปัญญา เห็นใหม่ นี่เราใช้ปัญญาเทียบเคียง คิดว่าร่างกายนั้นมันคือสิ่งใด เขาเรียกว่าเป็นปัญญาอบรมสมาธิหรือสมาธิอบรมปัญญา คือว่าเจโตวิมุตติกับปัญญาวิมุตติ ถ้าเป็นปัญญาวิมุตติมันจะไม่เห็นกายเป็นภาพ มันจะเห็นกายโดยใช้ปัญญา ปัญญาเราจะเหนี่ยวนำความรู้สึกได้ เหนี่ยวนำถึงจิตได้ ถ้าเหนี่ยวนำถึงจิต เวลาสำรอกมันสำรอกกายออกที่จิต สักกายทิฐิมันอยู่ที่จิต

ฉะนั้น เวลาถ้าเป็นปัญญาวิมุตติมันจะใช้พิจารณาในทางปัญญาของมัน แต่ถ้าเป็นเจโตวิมุตติมันจะเห็นกาย โดยสมาธิมันจะเห็นภาพ นั้นเวลาเห็นกายนะ นี่เขาบอกว่า ถ้าเห็นวิญญูณได้จริงแล้วควรแก้ไขอย่างไร? ถ้าเห็นวิญญูณได้จริงวางไว้ แต่ถ้าเห็นกายต้องใช้วิปัสสนา ถ้าเห็นกายต้องใช้ปัญญารู้แจ้งแยกแยะมัน

ถาม : แล้วพวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ปฏิบัติธรรมเป็นไปได้ไหม?

ตอบ : นี่ไอ้พวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ปฏิบัติธรรม ไอ้พวกกินเหล้าเมา ไอ้พวกกินเหล้า ไอ้พวกเสพยาเสพติด ไอ้พวกเสพยาบ้ามันจะกลัวคนฆ่ามัน พวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ปฏิบัติธรรม เห็น เพราะมันต้องยืนยันกันก่อนว่าจิตวิญญูณมีจริงหรือเปล่า ถ้าจิตวิญญูณมีจริง ผลของวิญญูณมันมีจริง จิตวิญญูณนี้มีจริง แต่ แต่มันเป็นคนละภพ คนละภูมิกับเรา จิตวิญญูณ เวลาสัมภเวสีที่เขาตายไปแล้ว ถ้าเขาไม่ได้สร้างบุญกุศลของเขาไว้ จิตวิญญูณเขาไม่ได้เสวยภพเป็นสัมภเวสี เขาทุกข์ เขาอยาก เขาอยากขอส่วนบุญกับเรา

อย่างเรา เห็นใหม่ คูสิเรานั่งกันอยู่ที่นี่ ทุกคนนั่งอยู่ที่นี่ห้ามลูก ๒ วัน โยมอยู่กันได้ไหม? หิวตายห่า เทวดาพวกจิตวิญญูณเขาอยู่ตรงนั้นแล้วเขาไม่มีอาหารเลย ไม่ใช่อยู่ ๒ วันนะ เขาอยู่ตลอดไป เขาทุกข์ไหม? เขาอยู่โดยที่เขาไม่มีอะไรเขาทุกข์ไหม? ถ้าเขาทุกข์ เขาก็ขอส่วนบุญจากพวกเรานี้ไง เขาขอจากคนที่ทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขา เพราะ

เขาทำไม่ได้ เราเป็นคนเราทำกันได้เรายังชี้แจง ลองถ้าประสบอุบัติเหตุต่างๆ แล้วเป็น สัมภเวสีไปอยู่ตามข้างถนน ไปอยู่ตามต้นไม้ แล้วจะรู้ว่ามันมีจริงหรือไม่มีจริง แล้วจะรู้

แล้วทีนี้ก็นั่งมองสิ อู้อู ของเต็มเลยนะ แต่กินไม่ได้ ของนู่นก็มี ของนี่ก็มี ไปจับ มันก็จับไม่ได้มันหายหมด มันไม่ใช่ของเรา อ้าว ไม่มี เพราะเราไม่ได้ทำ พวกนี้เขาขอ ส่วนบุญกับเราไง นี่พูดถึงว่าถ้าพวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม แล้วพวกนี้เขาทุกข์ เขายาก พอเขาทุกข์ เขายาก นี่เจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ทับแล้ว มาถึงก็ฉันเป็นเจ้านุ่น ฉันเป็น เจ้านี่ ฉันจะขอไอ้นุ่น ฉันจะขอไอ้นี่ ทุกข์ทั้งนั้นแหละ นี่ผลของวิญญูะ

ฉะนั้น ว่าพวกที่เห็นผีโดยที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรม โอโฮ นี่แสดงว่าพูดอย่างนี้ผู้ที่มี การศึกษานะ ผู้ที่มีการศึกษาเราจะพูดอะไรพูดเป็นวิทยาศาสตร์ ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์แล้ว มันต้องคงที่ตายตัว พอคงที่ตายตัว นี่ถ้าเห็นผีก็ต้องเห็นกันแบบว่าวัตถุที่จับต้องกันเลย ละ ต้องถ่ายภาพได้เลย อ้าว แล้วถ้าไม่เห็น ไม่เห็นก็คือไม่มี วิทยาศาสตร์มันจะว่าอย่างนี้ ถ้าเห็น เห็นก็ต้องนี่ไงตัวนี้ไงผีๆ ถ้าจับไม่ได้บอกไม่มี ไม่มี พวกพระนี่โกหก พระพุทธเจ้าเขียนเสียให้ววกแล้ว มันว่าไปนุ่น

ฉะนั้น อย่าเชื่อใครทั้งสิ้น กาลามสูตร พระพุทธเจ้าสอนให้การประพฤติปฏิบัติ ของเรา พระพุทธเจ้าสอนให้เราเปิดตา เปิดตาขึ้นมาเราก็รู้ เราก็เห็นเอง ถ้าเรารู้ เราเห็น แล้ว เห็นไหม พระพุทธเจ้าไม่ต้องบอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องบอก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ต้องบอก ถ้าตามันเห็นนะ แต่ถ้าตามันไม่เห็น พระไตรปิฎกไม่จริง พระไตรปิฎกโกหก เขียนเสียให้ววกแล้ว อ้าว มึงลองทำดูสิกลัวไม่ กลัว เดียวมึงจะรู้กลัวไม่กลัว

นี่พูดถึงมันเป็นปัญหาโลกแตก แล้วก็ตอบเรื่องนี้ตอบมาทั้งปีทั้งชาติ แล้วก็ยัง ตอบต่อไปเรื่อยๆ เพราะไอ้คนมาใหม่มันก็ถามอีก ไอ้คนเก่าว่าหลวงพ่อบ่เป็นหรือ? ตอบปัญหานี้มาตลอด ทีนี้เราตอบปัญหานี้เพราะว่าเขาเขียนกระซิบ เขาเขียนมาแค่นี้ ๒ ข้อ แล้วทุกวรรคมันเป็นคำถามหมดเลย

ถาม : ๒. แก้อาการกลัวว่านั่งสมาธิแล้วจะสามารถเห็นวิญญูณ์ได้อย่างไร (นี่ ข้อหนึ่ง) ถ้าเห็นวิญญูณ์ได้จริงแล้วควรแก้ไขอย่างไร แล้วพวกที่เห็นผีโดยไม่ปฏิบัติ ธรรมมันเป็นไปได้อย่างไร?

ตอบ : นี่คำถาม ใ้เราปฏิบัติธรรมเกือบเป็นเกือบตาย ใ้พวกเสพยาบ้ามันก็เห็นทุกวันเลย อ้าว พวกเสพยาบ้ามันกลัวนะ มันวิตวิ๊วๆ เลย มันกลัวคนฆ่าเลย มันเห็นคนจะฆ่ามันตลอดใ้พวกเสพยาบ้า ใ้พวกเราปฏิบัติธรรมเกือบตายไม่เห็นอะไรเลย นั่ง ๗ วัน ๘ วัน ใ้โฮ ไม่เคยเห็นอะไรเลย ใ้พวกเสพยาบ้ามันเห็นตลอดนะ อ้าว แล้วอะไรจริง อะไรปลอมล่ะ? มันก็อยู่ที่การฝึกของเราไง หนึ่งในอยู่ที่การฝึก เราถึงบอกว่ามันอยู่ที่ครูบาอาจารย์นะ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านฝึกเป็น ท่านทำเป็น ของอย่างนี้มันของเบสิก พื้นๆ พื้นฐานของการปฏิบัติ พื้นฐานของมนุษย์

ฉะนั้น ย้อนมาที่เรา เราถึงบอกว่าใจคน ใจคน วุฒิภาวะของคน วุฒิภาวะของจิต จิตสูง จิตต่ำ แล้วจิตเราดวงเดียวเดี๋ยวกี่สูง เดี๋ยวกี่ต่ำ เวลาสูงมันพัฒนาดีเลย ทำอะไรก็เอาพอจิตมันต่ำนะไม่เอา แล้วเสียเวลาด้วย แหม เราไม่น่าโง่มาตั้งนาน เวลาจิตมันตก จิตเราคนเดียวนะ อันนี้พูดถึงว่าจะแก้อย่างไร ใจ เราแก้ไขเรา แล้วสิ่งนั้นเราดูแลไว้ อันนี้คำถามต่อไปนะ

ถาม : ใ้ภาวนาพุทโธมาตลอด ปัจจุบันเริ่มกำหนดลมหายใจแล้วใ้ใ้ผ่านเข้า-ออกไปตามร่างกาย ใ้เป็นไปตามร่างกาย ตามแขน ตามขา ตามท้อง กำหนดไปเรื่อยๆ ทำไป หนูพอจะมาถูกทางไหมคะ แล้วรู้สึกเหมือนสบายใจเลยคะ

ตอบ : ถูกทาง เพราะว่าเวลาการปฏิบัติเนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นถึงจริตนิสัย ใจคนๆ เห็นถึงจริตของคนมันไม่เหมือนกัน ถึงวางกรรมฐาน ๔๐ ห้อง คือวิธีการทำความสงบของใจ วิธีการเข้าไปหาออฟฟิศ วิธีการเข้าไปหาสนามฝึกซ้อม วิธีการเข้าไปหาสติจิตของตัวเอง ต้องเข้าไปสู่สติจิต คือเข้าไปถึงจิตตัวเอง เข้าไปถึงต้นข้าว เข้าไปถึงต้นเหตุ ต้นเหตุคือใจของเรา เพราะใจของเราเวียนว่ายตายเกิดใ้ใหม่

ฉะนั้น วิธีการทำความสงบของใจ ๔๐ วิธีการ คำว่า ๔๐ วิธีการเพราะคนมันหลากหลาย เวนกรรมมันมหาศาล แต่ละคนทำเวรทำกรรมมาไม่เหมือนกัน จะเอาวิธีการใดวิธีการหนึ่งไปทำเขาจะทำไม่ได้ ฉะนั้น วิธีการใดวิธีการหนึ่งทำไม่ได้ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าถึงบอกว่ากรรมฐาน ๔๐ ห้อง คือการทำความสงบ ๔๐ วิธีการ ฉะนั้น เวลาทำความสงบ ๔๐ วิธีการ แต่เวลากรรมฐานเราเนี้เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือพุทระ พุทธะคือพุทโธ พุทโธคือชื่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาพวกเราสอน พวกเราสอนพุทโธไง พุทโธก็ระลึกถึงองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไง ส่วนใหญ่ก็ระลึกพุทโธ พุทโธ ระลึกถึงพระพุทธรูป ระลึกถึงศาสดา
ของเรา เราระลึกถึงพ่อแม่ของเรามันเป็นกุศลทั้งนั้นแหละ เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นกุศล มันเป็นที่เหนี่ยวรั้งที่เกาะของใจ แต่คำว่าพุทโธ พุทโธเป็น
คำปริกรรม ถ้าใจมันไม่ปริกรรมใจมันวอกแวก เราต้องการความเข้มแข็งของใจ ฉะนั้น
ครูบาอาจารย์เวลาท่านสอนท่านสอนพุทโธ ทีนี้พุทโธเพราะว่ามันเป็นพุทชะ มันทำให้
เราเจริญศรัทธาได้ดีด้วย แล้วถ้าไม่ได้ก็ธัมโม สังโฆ เทวตานุสติ มรณานุสติ

ฉะนั้น แล้วเวลาถ้าทำไปแล้ว เราทำสิ่งนั้นมันไม่ถนัด เห็นใหม่ เรามาทำอานา
ปานสติ เรามากำหนดลมหายใจ ก็ถูก ก็ถูก ก็บางที่เขาบอกอย่างนี้นะ เขาบอก
พระพุทธรูปไม่ได้สอนพุทโธ เราบอก อ้าว พระพุทธรูปจะสอนได้อย่างไร ก็ตอน
พระพุทธรูปยังไม่ตรัสรู้มันยังไม่มีพุทโธ พระพุทธรูปยังไม่รู้จักพุทโธเป็นอย่างไรเลย
แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงมาสอนพุทโธ ธัมโม สังโฆ แต่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนที่จะสำเร็จองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กำหนดอานาปานสติ
ก็กำหนดลมหายใจนี่แหละ

นี่ลมหายใจเขาจะยึดเลย เขาจะบอกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำหนด
อานาปานสติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้กำหนดพุทโธ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้สอนพุทโธ บางคนเขาค้านอย่างนี้นะ อ้าว ก็องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ คนที่ยังไม่รู้จะเอาอะไรมาสอน เขาต้องรู้ก่อนเขาถึงมา
สอนใช่ไหม เพราะรู้แล้ว เพราะรู้แล้ว โทษนะ ก็เรากล้าปากมาก่อนใช่ไหม เรานี้หัวปักมา
ก่อน เราชวนขวยมาก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชวนขวยมาก่อน องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยังมีหรือสัตว์ ขนสัตว์ ก็จะบอกให้พวกเราสบายหน่อยหนึ่ง
บอกเลยให้ทางเลือกๆ เยอะแยะไปหมดเลย แล้วก็ ๔๐ วิธีการ แล้วก็พร้อมกับลมหายใจ
เข้า-ออกด้วย

ฉะนั้น ถ้าเรากำหนดลมหายใจเข้า-ออกแล้ว แล้วให้ไปตามแขน ตามขาต่างๆ ให้
อยู่ นี่ที่ว่ามันจะถูก ถูกตรงไหน? ถูกที่ว่าหนูทำแล้วหนูสบายใจ ทำแล้วหนูสบายใจค่ะ ใจ
มันสงบเร็วขึ้นมันก็ถูกอยู่แล้ว แต่ถูกแล้วนะต้องกำหนดลมชัดๆ ต่อไปกำหนดลมให้

ซัดๆ เกาะลมไว้อย่างที่ เวลาปฏิบัติอย่างทีงั้นะ หลวงปู่มั่นสั่งหลวงตาไว้นะ เพราะหลวงตาท่านปฏิบัติแล้ว ตอนหลวงปู่มั่นอยู่ท่านจะเกาะหลวงปู่มั่นตลอด มีอะไรก็ตามหลวงปู่มั่นเพราะใจมันไม่ลงใคร เพราะไปถามคนอื่นไปไหนมา มันตอบสามวา สองศอก แต่ไปถามหลวงปู่มั่น พอถามผลัวะเลย ถามก็ผลัวะเลย ท่านก็ยึดหลวงปู่มั่นเป็นหลัก แต่พอหลวงปู่มั่นจะนิพพาน โอ้อโฮ ท่านร้องไห้

แล้วท่านก็มาระลึกได้ไง ระลึกได้ว่าหลวงปู่มั่นสั่งไว้ว่าอย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทโธ เราปฏิบัติกัน พอจิตมันดีๆ ก็ทิ้งพุทโธแล้ว โอ้ย มันละเอียดแล้ว นี่ก็เลสมันหลอกใจ โอ้ย มันละเอียดแล้ว ถ้าไปกำหนดพุทโธมันหยาบ มันละเอียดตรงไหน มันละเอียดจนเป็นทรายเลยสิ มันเอาอะไรมาละเอียดละ พุทโธไปเรื่อยๆ อย่าทิ้ง โอ้ทีงั้นนั่นละคือความประมาท พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธจนพยายามพุทโธไม่ได้นะ อู้ฮู ไปถึงฐิติจิตนะ โอ้อโฮ จะมหัศจรรย์มากเลย ไอนี้มันแค่สบายๆ สบายๆ เราไปสปากก็ได้ สปานี้เขานวดให้สบาย ไม่ต้องภาวนาค้วย เออ นวดให้ที แล้วสบายด้วย ไม่เหนื่อยด้วย แต่ที่นี่มันพุทโธ พุทโธเหนื่อยเกือบตาย พอสบายๆ ทีงี้แล้ว

เรามาได้ครึ่งทางไป ไปถึงกลางแม่น้ำแล้วทีงี้เรือชะ เราจะข้ามฝั่ง โคนำฝูง โคที่ฉลาดจะพาฝูงโคนั้นขึ้นฝั่ง โคนำฝูงหัวหน้าโคโง่ ไปถึงกลางแม่น้ำ ไปสู่วังน้ำวน วังน้ำวนนั้นจะพาฝูงโคนั้นไปตายกันหมด เราจะขึ้นสู่ฝั่ง ฉะนั้น ถ้ายังไม่ขึ้นสู่ฝั่ง พุทโธทีงี้ไม่ได้ อย่าทิ้ง ถ้ากำหนดลมหายใจ ลมหายใจทีงี้ไม่ได้ มันกำหนดอะไรก็ได้ ไม่ใช่พุทโธอย่างเดียนะ ๔๐, ๔๐, ๔๐ วิธีการ อย่างใดอย่างหนึ่งห้ามทีงี้ทีงั้น จะต้องไปถึงฝั่ง จะต้องขึ้นฝั่ง จะต้องพุทโธ พุทโธจนถึงที่สุด ลมหายใจก็ลมหายใจถึงที่สุด มันจะละเอียดแค่ไหน มันจะระงับแค่ไหน มันจะสุดยอดแค่ไหน เรื่องของมิง เรื่องของกู กูกำหนดไปเรื่อยๆ

เราพูดอย่างนี้จริง เพราะเราเคยปฏิบัติมา เราเคยโดนหลอกมาเยอะ มันจะมาบอกนุ่นดีแล้ว สุดยอดแล้ว ถึงทีงี้แล้ว เรื่องของมิงๆ กูทำของกูไปเรื่อย เพราะโดนหลอกมาเช็ดแล้วเวลาโดนหลอกไม่ใช่ใครหลอก ก็เลสมันเองหลอกเรา ทำดีๆ จนมันเกือบจะได้ผลดีอยู่แล้ว มันบอกว่าใช่แล้วแหละ ใช่แล้วแหละ เชื่อมันนะ เดียวก็ถอยกรูดเลย เสื่อมหมดอย่างนี้เราเจอประจำ เราเจอมาจนเช็ด จนพูดกับตัวเอง เวลาปฏิบัติหลวงตาก็บอก เวลาท่านเข้มงวดกับตัวเองท่านเข้มงวดมาก ท่านเข้มงวดกับตัวเองสุดๆ เลย

เราก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติไปนะคอยแต่จับผิดตัวเอง คอยแต่ตีโพยนะ ตีมัน เขียนมัน ทำลายมันตลอด ตอนเราปฏิบัติ จะปฏิบัตินะเพ่งโทษ จับผิดใจเรานี้ตลอด เผลอไม่ได้ เผลอแฉลบ เผลอแฉลบ นี่คนปฏิบัติ เราก็สงสัยตัวเราเองว่า แหม เหมือนกับเรานี้ มันรุนแรงไปหรือเปล่า เราก็ไปเล่าให้หลวงปู่เจี๊ยะฟังว่าผมทำอย่างนี้ๆ ครับ ก็บอกว่า เออ กูก็ทำอย่างนี้ ค่อยยังชั่วหน่อยมีพวก แล้วมาฟังหลวงตาเทศน์สิ เราเข้มงวดกับตัวเอง มากกว่าคนอื่นมากมายนัก ท่านเข้มงวดกับใจของท่านมากมายนัก

อันนี้ก็เหมือนกัน ใ้อ้วากถูกแล้วๆ ที่เราพูดเพราะถูกแล้วก็สบายใจแล้ว เออ พอถูกแล้วเดี๋ยวก็ตีแปลง ก็หลวงพ่อก็บอกถูกแล้วไง ทำไมไม่เห็นมีอะไรเลย อ้าว ก็มึงไม่กำหนดต่อไป ถูกแล้วก็ต้องทำต่อไป ไม่ใช่ถูกแล้ว เออ ถูกแล้วจบแล้ว ถูกแล้วเอาหมอนมาจะนอน ไม่ใช่ ถูกแล้วต้องทำต่อไป ถูกแล้วต้องทำต่อไปเรื่อยๆ ทำต่อไปเรื่อยๆ จากถึงฝั่งจะขึ้นฝั่ง ไม่ใช่มาแค่นี้ จะขึ้นฝั่ง ถูกแล้ว แล้วทำต่อเนื่องไป ทำของเราไป ปฏิบัติต่อเนื่องไป

อย่าทิ้งผู้รู้คือใจของเรา อย่าทิ้งพุทโธ อย่าทิ้งพุทโธก็คือคำบริกรรม อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งลมหายใจ อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งมรณานุสติ ผู้รู้ เพราะผู้รู้ทิ้งไม่ได้ แล้วพยายามเอาผู้รู้กำหนด กำหนดอะไรก็ได้ เพราะกำหนดมันถึงอยู่ ถ้าทิ้งคือมันไปแล้ว เพราะจิตนี้เป็นนามธรรม อากาศธาตุ แล้วอยู่ตรงไหนล่ะ? แต่ถ้าเรากำหนด นี้กูอยู่นี่ ถ้าทิ้งก็หมดกำหนดก็อยู่ ระลึกรก็มี ปล่อยก็ไป ทิ้งก็จบ ห้ามทิ้งเด็ดขาด แล้วถ้ามันไปถึงตรงไหนจิตเรา จะรู้อย่างนั้น แล้วเราจะเห็นอย่างนั้น เป็นปัจจุตัง เป็นสันตวิภูฏิกโกในการประพฤติปฏิบัติ เอวัง